

Когато Джо Брайън е във втори клас, той се запознава с бъдещата си съпруга Мики Блу, която е в първи. Очевидно са твърде малки да мислят за романтична връзка, но остават взаимно в ползрението си, докато растат в своите съседни градчета в Тексас. Мики е популярна в училище, но не е особено ученолюбива и прилежна. Джо рядко се запознава с нови хора и не е много общителен. Често остава с впечатлението, че Мики не го забелязва. Когато са тийнейджъри, тя излиза с неговия брат близък, а той – с нейна братовчедка. Имат и други връзки и по някое време разбират, че са с неподходящите хора. Когато Джо най-сетне събира смелост да покани Мики на среща, тя бързо се съгласява и само след седмици са неразделни.

И двамата искат да станат учители и заминават да учат в различни колежи, макар да имат една и съща цел. И двамата обичат децата и вярват, че образованието е ключът към щастливия и успешен живот. Когато се женят през 1969 г., Мики е учителка в начално училище, а Джо преподава латински и английски и тренира отбора по плуване. Той има малък служебен апартамент, в който прекарват най-щастливите си години. Отдадени са един на друг и на своите ученици. Мечтаят за голямо семейство, но след три години брак научават тъжната новина, че Мики не може да има деца. Съкрушени са, но нещастieto ги сближава още повече.

През 1975 г. те се връщат в Клифтън, Тексас, родния град на Мики. Родителите ѝ все още живеят там, семейството е уважавано и известно.

През последната си година в гимназията Мики е била избрана за „Мис Клифтън Хай“ и сега бързо подновява предишните приятелства. Намира си работа като учителка на четвъртокласници, а Джо става директор на гимназията. Животът в Клифтън им харесва, те са активни в общността, особено в Първа баптистка църква, и разбира се, в училищата си.

Повечето вечери Джо е на някое училищно мероприятие. Той не пропуска футболен мач – в града или другаде – и Мики обикновено го придружава. Дните им се въртят около техните класове и училищните мероприятия. Рядко се разделят и си правят дълги вечерни разходки в Клифтън. У дома Джо често помага на Мики да преглежда контролните и да си подготвя уроците.

Помага ѝ дори да украсява класните си стаи.

Нямат свои деца, но се обичат много и са решени да запазят свежестта на брака си. През годините са видели как доста техни приятели се отчуждават и поемат в различни посоки заради кариерата или децата си. Двамата остават близо до родителите си и обичат семейните събирания. Всяка година за Деня на благодарността Джо и Мики канят роднините си на традиционна вечеря, а за коледните празници те им гостуват.

Мики винаги пристига първа в началното училище на Клифтън и често в седем сутринта вече е на бюрото си. Тя обича тихите часове, преди да започне денят и в коридора да закъртят нетърпеливите гласчета на малките ученици.

Във вторник, 15 октомври 1985 г., Мики не пристига в училището.

Класната ѝ стая е озадачаващо тъмна, когато нейната колежка Сюзан Клайн, която преподава на петокласниците, минава по коридора и забелязва, че вратата все още е затворена. И е заключена, затова Сюзан допуска, че Мики е при ксерокса в другия край на сградата. В 8 ч. обаче, когато нея още я няма, Сюзан се усъмнява, че нещо не е наред. Тя бързо отива в кабинета на директора Рекс Даниълс и го осведомява, че Мики отсъства. Сюзан предполага, че се е разболяла, а Рекс просто е пропуснал да повика заместник.

Рекс обаче няма новини от Мики. Първият му импулс е да звъне на Джо, но после си спомня, че приятелят му е извън града.

Всъщност Джо е на близо двеста километра, в Остин, на годишното събрание на Тексаската асоциация на гимназиалните директори. Говорил е с Мики в 21 ч. предишната вечер, когато ѝ се е обадил от хотелската си стая. Както обикновено я е уверил, че я обича и че ще се прибере на другия ден следобед.

Рекс моли секретарката си да позвъни в дома на семейство Брайън и тя го прави, но никой не вдига. Моли я да се обади на родителите на Мики, Отис и Вира Блу, които живеят наблизко. Те казват, че нямат представа къде е Мики, но допускали, че е на работа. Видели я предишния следобед, когато се отбила при тях. Двамата веднага отиват в дома ѝ да проверят какво става.

Там отива и Рекс Даниълс, който пристига пръв и вижда колата на Мики в гаража. Сутрешните вестници още са на алеята. Той звъни на входната врата, но никой не отваря. Семейство Блу носят ключ и всички влизат в къщата. Вира влиза първа и вика дъщеря си. Когато прекрачва прага на спалнята, тя се разпищява при вида на кошмарната сцена вътре.

Таванът и четирите стени са опръскани с кръв. Мики лежи, просната напреки на леглото, цялата окървавена, очевидно мъртва. Рекс сграбчва Вира и Отис, отвежда ги в дневната и ги настанява на канапето. Те са ужасени, безутешни, изгубили ума и дума. Рекс се връща на прага на спалнята, но не влиза вътре. Вперва поглед в тялото на Мики върху неоправеното легло. Тя е гола от кръста надолу, розовата ѝ нощница е вдигната до бедрата.

Рекс успява да се овладее и се обажда на полицията от телефона в кухнята.

Към 10 ч., когато Джо е на заседание в Остин, Харолд Маси, изпълнителен директор на асоциацията и стар приятел на Джо, го моли да излезе от залата. Във файла му съобщава, че съпругата му е застреляна в дома им. Джо се строполява на един стол и пита със задавен глас: „Мики Брайтън от Клифтън, Тексас?“. Трима други директори, които познават Джо, му помагат да се качи в стаята си, където той рухва на леглото, както е облечен с костюм и вратовръзка, и се разплаква.

Клифтън е на най-малко два часа път от Остин – факт, който скоро ще добие голямо значение. Джо не е в състояние да шофира. Двама негови приятели от Клифтън пристигат около обед, за да го отведат у дома, и когато ги вижда, той отново избухва в сълзи. Впоследствие единият от приятелите му си спомня: „Почти не говорихме. Джо седеше отзад с наведена глава и плачеше през цялото време“.

На влизане в Клифтън Джо гледа през прозореца улиците, къщите и сградите, които познава толкова добре, и с ужас очаква момента, когато ще пристигне в дома, който са построили преди десет години с любимата му Мики. Когато приближават, той забелязва полицейските патрулки, паркирани навсякъде. Гъмжи от служители на правоохранителните органи, около дърветата и стълбовете на уличните лампи е опъната яркочълта лента. Градски полицаи, окръжни шерифи, щатски моторизирани полицаи и криминалисти вече водят разследване. Прочутите тексаски рейнджъри също са пристигнали, винаги готови да помогнат на местните момчета, когато разследват убийство.

Съседите наблюдават, смаяни и онемели. В малките градчета новината за убийство плъзва бързо. Джо познава печалните и уплашени лица на хората.

Все още шокиран и зашеметен, той се мъчи да отговори на първата вълна от въпроси на разследващите. Да, имал оръжие в къщата – пистолет магнум 357-и калибър, зареден с ловни сачми, за да стреля по гърмящите и медноглавите змии, които понякога се промъквали доста наблизо. Казва също, че двамата с Мики държали 1000 долара в брой в метална кутия.

След още няколко въпроса откарват Джо в дома на Вира и Отис Блу, където се събират изумените и съкрушени приятели. Когато Джо вижда Сюзан Клайн, той повтаря пред нея отново и отново: „Какво ще правя без Мики?“.

По-късно вечерта заминава за дома на майка си в градчето Елм Мот, на шейсетина километра, близо до Уейко. Обезумял от скръб и емоционално изтошен, той лежи буден в леглото и не спира да се пита: Кой би искал да нарани Мики, за бога? И защо?

На местопрестъплението разследващите работят трескаво до късно през нощта.

Очертават се някои подробности: Мики е простреляна четири пъти от упор; пистолетът магнум на Джо е изчезнал; в раните на Мики и из цялата спалня са пръснати оловни сачми, което показва, че вероятно пистолетът е оръжието на убийството; няма свидетели; съседите не са видели и чули нищо; няма подозрителни пръстови отпечатащици; няма следи от обувки; вагиналните натривки не откриват семенна течност; няма признаци за взлом в къщата; на пода в кухнята е намерен фас от цигара, въпреки че нито Мики, нито Джо пушат.

Когато разследващите разбират, че освен пистолета на Джо липсват златната брачна халка на Мики, часовникът ѝ и диамантеният пръстен, те допускат, че тя е станала жертва на обир, завършил с убийство. Само че няма почти никакви доказателства в подкрепа на тази теория, нито на каквато и да е друга.

Не намират почти никакви улики. Тялото на Мики е преместено, остават подгизналият от кръв дюшек и килим в спалнята. Огромното количество кръв убеждава полицията, че се нуждаят от експерт.

Робърт Торман е от полицейското управление в съседния окръг Бел и преди четири месеца се е лицензирал като експерт по „анализ на кървави петна“. Убийството на Брайън е неговата първа платена работа като експерт. По добрата стара информационна мрежа между полицаи и шерифи се разчува, че Торман е издържал изпитите си, получил е диплом и може да анализира формата на кървавите петна и да забелязва неща, невидими за другите разследващи полицаи.

Хората, които се занимават с анализ на кървавите петна, поне през 1985 г., са убедени, че окървавеното местопрестъпление е пълно с доказателства за случилото се и за извършителя. Посредством внимателен анализ на капките, пръските, формата на петната, следите от кървавите струи, отпечатъците и зацапванията опитният експерт е способен да намери важни доказателства.

Торман е изкарал едномесечен курс от четиресет учебни часа, за който е платил четиристотин долара на частна фирма, която специализира в подготовката на „експерти“ по всякакви криминалистични дисциплини. Занятията са се провеждали в хотелска бална зала в Бомонт и не щеш ли, всички „студенти“ от групата са получили високи оценки, вече са лицензирани специалисти и са готови да дават свидетелски показания в съда като вещи лица.

Когато Торман пристига в дома на семейство Брайън във вторник вечерта, той незабавно се залавя за работа и прави онова, на което са го учили в хотелската бална зала. Изследва пръските кръв по стените. Снима ги. Изпъва нишки тук-там, измерва ги и прекарва в спалнята над два часа.

Само че неговият подробен оглед не намира нищо съществено. Посещението му не постига особен резултат, но той ще се върне отново.

По-важно ще се окаже онова, което посещенията му не е открило. Като повечето домакинства Джо и Мики притежават най-различни фенерчета – големи и малки, стари и нови, уж все подръка, но трудно откриваеми, когато ти потрѣбват.

На местопрестъплението не е намерено нито едно фенерче. Спалнята на Джо и Мики е претърсена най-щателно от четирима различни полицаи, включително от експерта Торман, но никой от тях не споменава фенерче.

Едно от фенерчетата на семейство Брайън обаче ще се превърне в главното доказателство, а следователите ще преувеличат неговото значение.